

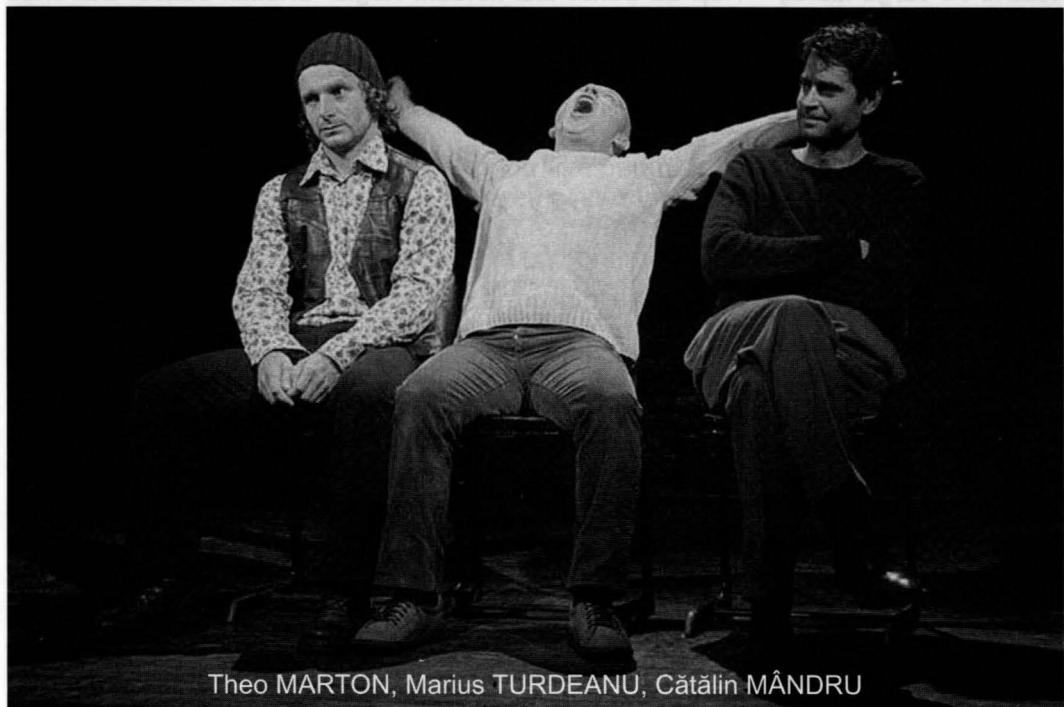
Alexandru ȘTEFAN

Cum să „hotești” niște râsete

Spectacolul **Hoții** de la Teatrul 74 din Târgu Mureș, montat de Cristian Juncu, m-a pus pe gânduri mai mult decât aș fi vrut! Ridică atât de multe semne de întrebare, încât cu greu îți poți înfrâna sentimentele de nimicnicie în fața Destinului. Întotdeauna mi-am dorit ca sistemul teatral să fie independent, crezând că astfel se vor putea încuraja producțiile de calitate care să atragă publicul cu prețul bunului-gust.

Dar piesa **Hoții** de Conor McPherson mi-a răsturnat scara de valori! Subiectul e simplu: trei inși jefuiesc un moș bogat ca să aibă o viață mai bună. Autorul e irlandez, și nu e greu de ghicit asta, după accesele de ecumenism antixenofob, presărate cu niscaiva glumițe despre IRA, care se vor foarte pline de subînțeles.

Actorii sunt ușor cabotini, dicția lipsește cu desăvârșire (slavă Domnului că e sala mică) și bineînțeles, deja celebru, Theo Marton joacă binecunoscutul lui rol de bețiv. (Nu-mi amintesc să-l fi văzut jucând un alt fel de rol – seamănă cu un Mr. Bean al alcoolului.) Un rol de compoziție bine susținut face Marius Turdeanu, inițiatorul jafului, singurul glumeț care nu râde la propriile lui poante, fiind probabil mai degrabă interesat să-și motiveze faptele pe care ne spune că le-a dus la îndeplinire instinctiv. Oricum, dacă Theo Marton măcar știe să joace foarte bine rolurile de bețiv, cu inflexiunile și pauzele necesare, Cătălin Mândru, acest „diapazon” al piesei, se dovedește a fi un simplu orator.

Theo MARTON, Marius TURDEANU, Cătălin MÂNDRU

Multașteptatul *happy-end* sosește brusc pe ritmurile lui Judas Priest (fiind îmbibați mai bine cu stilul „british“ al atmosferei) și gata! Abia de aici încolo încep nelămuririle mele!

Există o vreme când dacă montai piese de Gogol, *Revizorul* de pildă, erai considerat un adevărat revoluționar... După două reprezentații, piesa putea fi chiar și interzisă. Astăzi, *Revizorul* e o piesă clasică și prăfuită pentru intelectualii pretențioși conectați la noul val informațional al secolului XXI, mai ceva ca Neo la cablurile de transmisie ale Matrixului. La ora actuală, teatrul independent e format în mare parte din asemenea piese, care nu transmit niciun mesaj, nu incită și nu irită pe nimeni, ci doar te fac să râzi și gata – ca un film de Guy Ritchie.

În al doilea rând se pune problema axiologiei nedeterminate: cât de bună trebuie să fie părerea pe care o ai despre tine însuși ca regizor, încât să crezi că dacă lași trei actori să vorbească fără să miște din loc, ai oferit o indicație de scenă? Și reciproca e valabilă: cât de bună trebuie să fie părerea pe care o ai despre tine însuși ca actor, încât să crezi că dacă nu miști din loc și spui un text oarecare, respecti o indicație regizorală? Cât de naiv să fii ca actor, încât să crezi că poantele pe care le zici cu minimum de efort intelectual sunt teatru și nu *stand-up comedy*?

Iată dar, de ce acest spectacol a trezit în mine groaznicul sentiment al nimicniciei în fața destinului. Să luăm românul mediocru contemporan, grupă socială din care cu mândrie fac parte, angajat la stat sau la patron – teoretic opt ore din 24, practic 12 din 24 – sătul de politică și obosit de trafic, hăituit de șefi și terorizat de minibirocrații exemplare, dar cu banii pentru un bilet la teatru în buzunar. (E un victorios!) Să mai fie oare un motiv de mirare faptul că la Teatrul Național se formează cozi la casa de bilete până în stația de autobuz de la Rosetti când una dintre alternativele concurențiale ale „independentilor“ este spectacolul *Hoții* invitat la Teatrul Act?

Teatrul 74 Târgu Mureș – Hoții de Conor McPherson. Regia: Cristian Juncu. Cu: Theo Marton, Marius Turdeanu, Cătălin Măndru. Data reprezentației: 30 ianuarie 2010.

Marinela ȚEPUȘ

Mica vânzoleală

Există, din păcate, în vremea din urmă, tot mai puține evenimente teatrale care să ne rămână cu adevărat în memorie. Poate și pentru că fondurile alocate producțiilor scenice sunt tot mai mici, în vreme ce dorința regizorilor și a actorilor de a realiza spectacole este tot mai mare. Ca și numărul acestora. Ca și hotărârea lor de a rămâne cu orice preț în Capitală după absolvirea diferitelor facultăți de teatru (de stat ori particulare). Așa se face că, deși avem parte de multe premiere în București, despre tot mai puține avem ceva de spus.

Am fost invitată la Centrul Cultural pentru UNESCO „Nicolae Bălcescu“, pentru a urmări un spectacol intitulat, fără inspirație, *Maria Tănase*. Scenariul, coregrafia și regia sunt semnate de Mălina Andrei, iar protagoniști sunt: Claudia Negroiu și Răzvan Dragu.

Am văzut, mai demult, o producție dedicată lui Edith Piaf, realizată tot de către Mălina Andrei și având-o în rolul cântăreței tot pe Claudia Negroiu. Mălina Andrei este o coregrafă talentată, cu destule izbânzi artistice, iar Claudia Negroiu are